

VINCENZ MANZ VON MARIENSEE – PROPRIETAR DE ÎNTREPRINDERI MINIERE ȘI METALURGICE ÎN BUCOVINA

OVIDIU BĂTĂ

Vincenz Manz von Mariensee - Berg- und Hüttenwerks Eigenthümer in der Bukowina

(Zusammenfassung)*

Vincenz Manz Ritter von Mariensee, 6. Mai 1800, Graz – 10. Juli 1865, Jakobeny. Er begann seine bergmännische Laufbahn mit dem Besuche der Bergakademie zu Schemnitz im Jahre 1817, absolvierte die bergmännischen Studien im Jahre 1819 und trat hierauf in die österreichischen Staatsdienste, anfänglich bei der Kammerverwaltung zu Neusohl, und später als Secretär bei der k. k. Salzburger Direktion dienend. Verwandtschaftsverhältnisse bestimmten ihn indess bald, die begonnene Laufbahn aufzugeben und in die Dienste seines Onkels und ersten Gründers des Bukowinaer Werkskomplexes, Anton Manz von Mariensee, zu treten.

Vincenz Manz beschäftigte sich hauptsächlich mit der Erzeugung und Verarbeitung des Eisenerzes in Jakobeny, Eisenau, Boul und Freudental, des Kupfers in Pozoritta, des Bleis und des Silbers in Kirlibaba-Mariensee.

Es folgte eine für die Bergbauindustrie günstige Periode (bis Mitte des 19. Jahrhunderts). Danach verfiel diese Industrie wegen der Versiehung der Rohstoffe, der Investierung des Kapitals in überschrittene Anlagen, der Eisenerzeugung nach veralteten Methoden, dann wegen der politischen ungünstigen Umständen und der Konkurrenz der westlichen Metallindustrie.

Ab 1850 war der Erfolg des Unternehmers rückläufig, 1862 wurde das Vergleichsverfahren beantragt.

Am 16. Dezember 1869 wurden die Eisenwerke und Bergbauanlagen an den Religionsfond gegen einer Summe von 600 000 Kronen verkauft.

Vincenz Manz von Mariensee starb am 10. Juli 1865 in Jakobeny, wo sich auch sein Grab befindet.

Trotz dieses geschäftlichen Zusammenbruchs sind Manz' Verdienste um den wirtschaftlichen Aufstieg der Bukowina unbestritten.

Schlüsselwörter und -ausdrücke: Vincenz/Vinzenz Manz von Mariensee, Bukowina, Montanindustrieller, Bergbau, Eisenwerke, Kupfer, Blei, Silber, Jakobeny, Kirlibaba, Fundu Moldowi, Pozoritta-Louisental, Eisenau.

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

până atunci al fabricilor, Johann Méhes von Viski, cu studii la Berg- und Forst-Akademie din Schemnitz (1790/1791)².

Stema familiei Manz.

Sursa: <https://www.arcanum.hu/hu/online-kiadvanyok/Siebmacher-siebmacher-wappenbuch>.

Tânărul Vincenz Manz, ajuns unul dintre cei mai bogați oameni din Bucovina, s-a căsătorit cu Josefa Pohl, fiica unui cunoscut nobil/patrician din Praga. Au avut șase copii, trei băieți – Vinzens jr. (?–1862), Anton (născut în 25 martie 1827), Joseph (născut în 24 noiembrie 1828) – și trei fete.

Anton Manz a fost soțul baronei Helena/Ilona Huszar din Transilvania și a lăsat numeroși descendenți – 17 copii. Dintre fete, Rosa (născută în 11 octombrie 1833) s-a căsătorit cu generalul Krismanic (1817–1876), iar Anna cu Mihalache Neculțza-Popovici³.

Întreaga industrie minieră și metalurgică a fost preluată, la sfârșitul anului 1827, de Vincenz Manz. Ca director (Berg- und Hüttenwerks-Direktor) al întreprinderilor „Manz'sche Bergwerke und Grubenverwaltung”, Vincenz Manz l-a numit pe tânărul inginer miner Karl Méhes von Viski (1799 – 3 decembrie 1871), fiul lui Johann Méhes von Viski.

Din dorința de a transforma proprietatea moștenită într-un mare complex industrial, noul proprietar, energic, cu vederi largi și fidel *motto*-ului său, *labore et*

² Erich Beck, *Manz von Mariensee, Vincenz (1800–1865), Gewerke*, în „Österreichisches Biographisches Lexikon 1815–1950”, Bd. 6, Wien, Verlag der Österreichischen Akademie der Wissenschaften, 1973, p. 64.

³ Gheorghe G. Bezveconnâi, *Figuri și umbre din Nordul Moldovei*, în „Din trecutul nostru”, revistă istorică dedicată memoriei mult regretatei Sofia Bezveconnâia, Chișinău, anul III, nr. 21–24, iunie-septembrie 1935, Tipografia Uniunii Clericilor Ortodocși din Basarabia, p. 5–7; Ernst Josef Görlich, *Familiengeschichtliches aus der Bukowina*, în „Adler. Zeitschrift für Genealogie und Heraldik”, Wien, 2 (XVI. Bd.), 1950–1952, p. 176–177.

perseverantia, a făcut mari cheltuieli pentru aducerea și plata specialiștilor, absolvenți ai Academiei Miniere din Schemnitz, care au început noi prospecțiuni în sudul Bucovinei – în Valea Putnei, Valea Ciura, Valea Păltiniș, Valea Chilia și la Fundu Moldovei, în zona Colacu – și au extins zona de exploatare până în Transilvania și Maramureș. În Iacobeni a construit un furnal și o fierărie, a adus îmbunătățiri vechilor furnale „Iosif” și „Margareta”, a dotat atelierelor de aici cu strunguri, bancuri de lucru, mașini de găurit și ascuțit. Pentru asigurarea cărbunelui (mangal) necesar furnalelor, a arendat păduri de pe valea superioară a Bistriței Aurii – „partea împădurită a Muntelui Stânișoara, numită Dosul Stânișoarii, în suprafață de 6 000 de jugere, a fost luată în arendă de familia Manz de Mariensee, proprietari de mine de argint, fier și aramă în Bucovina”⁴ –, a construit două haituri, la Bila și Șesuri, și a facilitat transportul lemnului cu plutele pe Bistrița Aurie. Începând din anul 1853, Vincenz Manz a cumpărat cuxe (părți de participare) la asociațiile miniere care lucrau în zona Baia Borșa și aducea, samarizat, pe cai, sau cu căruțele, pe așa-numitul „drumul lui Manz”, minereu de la mina Burloaia pentru topitoria din Iacobeni și diferite produse ieftine pentru angajații săi. În afară de acestea, a sprijinit construirea de școli și biserici în așezările miniere înființate cu coloniști aduși din Zips – Iacobeni, Mariensee-Cârlibaba, Luisental (Pojorâta), Eisenau (Prisaca Dornei), Freudental (Vatra Moldoviței).

Das Wohnhaus der Familie Manz in Jakobeny
Lb. Bildarchiv der Landsmannschaft, Aufnahme Dr. Fr. Lang, 1936

Casa familiei Manz din Iacobeni.

Sursa: Oskar Hadbawnik, *Die Zipsen in der Bukowina*, Augsburg, 1992, p. 65.

⁴ Florian Porcius, *Istoricul Districtului Năsăudean*, în „Arhiva someșană. Revistă istorică-culturală”, Năsăud, nr. 9, 1928, p. 32.

În anul 1827, întreprinderile miniere și metalurgice, preluate de Vincenz Manz libere de orice sarcini și cu un oarecare capital disponibil, produceau 860 000 kg de fier brut, 480 000 kg de fier de forjă, 929 kg de argint și 80 500 kg de plumb în valoare totală de 27 000 de florini.

Cu aproximativ 1 500 – 2 000 de oameni angajați activ în industria minieră, un număr destul de mare pentru acel timp, a urmat o perioadă ce a fost considerată ca „o perioadă de glorie” a minerilor și mineritului în Bucovina⁵.

Montanistul Carol Mihalic de Hodocin – geolog și mineralog român de origine maghiară (1802–1862) – a fost de cinci ori la fabrica de la Iacobeni a lui Karl (?) Manz, o dată prin anul 1842, cu prilejul contractării țevilor pentru instalațiile de apă ale Iașului⁶. Mihalic de Hodocin constata că: „Producția de metale a Bucovinei nu este neînsemnată, de vreme ce numai băile și fabricile de la Iacobeni, Pojorâta și Cârlibaba au produs, în anul trecut 1840, 12 000 de cântare – [1 cântar = 44 ocale = 56,80 kg, n. n. – O. B.] – sau 528 000 ocă de fier, 1 200 de cântare (52 800 ocă) de aramă, 11 cântare (484 ocă) de argint și, pe lângă acestea, și o câțime însemnată de plumb”⁷.

La Iacobeni – spunea același Carol Mihalic de Hodocin –, „proprietarul realizase, numai în cursul anului 1853, un câștig net de 156 958 de florini (1 177 165 lei), iar slujbașii săi 298 000 de florini (2 225 000 de lei)”⁸.

Industria fierului a ajuns la un nivel ridicat între anii 1850 și 1860, perioadă în care s-a obținut o producție medie anuală de 1 191 884 kg de fier forjat și 232 286 kg de fontă, venitul curat realizat în cei 10 ani ajungând la 587 770 de florini⁹.

În Iacobeni, producția de fier și produse destinate consumului realizată în anul 1858 a fost de: 3 937 549 pfunzi fier brut și fontă; 3 682 340 pfunzi bare de fier; 101 500 pfunzi produse diverse; 30 500 de bucăți de diverse mărfuri (zdrobitoare de porumb și struguri, tot felul de accesorii pentru construcția de drumuri); 100 000 de bucăți de cuie de toate felurile, cu excepția cuielor pentru draniță. Această producție era realizată cu trei furnale înalte, un cuptor vertical, 30 de instalații de măcinare a minereului de fier cu 32 de mecanisme de zdrobire, două ciocane de măcinare cu cinci focuri, un atelier mecanic dotat cu o instalație de găurit și patru instalații de strunjire, un banc de rindeluit și trei mașini de șlefuit.

Valoarea totală a produselor realizate ajungea 437 012 florini. La această sumă se adăugau 13 487 de florini și $11\frac{2}{4}$ creițari, sumă care reprezenta valoarea produselor atelierului mecanic, astfel încât venitul brut era de 450 499 de florini și $11\frac{3}{4}$ creițari.

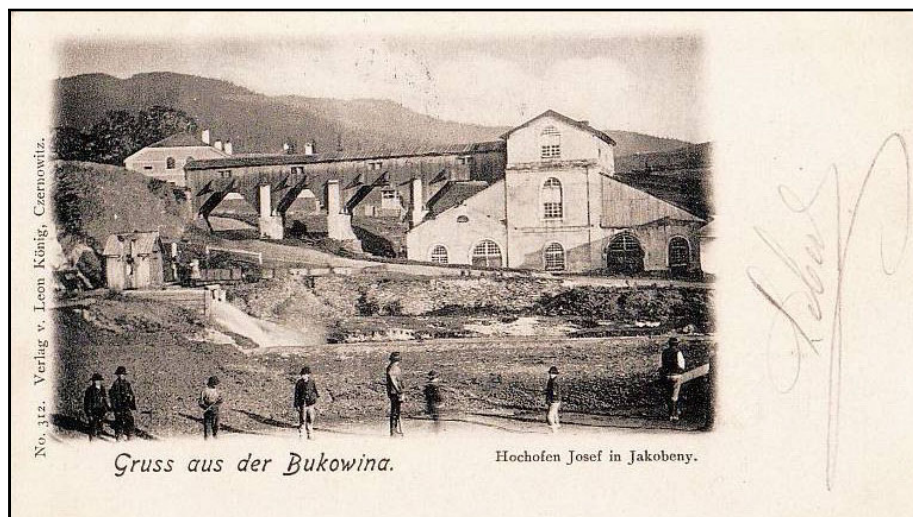
⁵ Sophie A. Welisch, *Bukovina villages/towns/cities and their germans*, Bukovina Society of the Americas, Ellis, Kansas, 1990, p. 25.

⁶ D. Vitcu, *Precursori ai modernizării societății românești: Carol Mihalic de Hodocin*, Iași, Editura Junimea, 2015, p. 204.

⁷ *Ibidem*, p. 123.

⁸ *Ibidem*, p. 131.

⁹ Epaminonda Prelici, *Ceva despre subsolul bucovinean*, în „Calendarul «Glasul Bucovinei» pe anul 1921”, Cernăuți, p. 137.

Iacobeni, furnalul „Josef”.

Sursa: www.delcampe.net.

Fabricile de fier de la Iacobeni foloseau 828 de muncitori în diferite activități – pentru lucrări miniere, metalurgice, ciocănari, cărbunari și căruțași. În plus, în afara celor angajați permanent în întreprindere, mai mult de 1 000 de persoane erau angajate ca sezonieri, respectiv muncitori forestieri, tăietori de lemn, cărbunari și căruțași. Numărul funcționarilor, supraveghetorilor și paznicilor din întreprindere era de 50¹⁰.

Necesarul de alimente și bunuri pentru personalul angajat se ridica anual, în medie, la următoarele cantități: 3 700 de corețe de grâu (coreț – unitate de măsură pentru cereale echivalentă cu circa un hectolitru și un sfert), 3 200 de corețe de secară, 7 000 de corețe de porumb, 3 500 de corețe de ovăz, 30 000 kg de slănină, 20 000 kg de carne, 10 000 kg de ulei, 9 000 kg de lumânări și seu, 13 000 kg de pulbere de mine, 80 000 kg de sare, 28 000 de clafteri cubici de lemn (1 clafter cubic = 3,41 m³) etc. Valoarea totală a acestor articole se ridica, având în vedere prețurile din anul 1858, la 210 800 de florini monedă convențională¹¹.

În anul 1838, Vincenz Manz a construit în Freudental-Vatra Moldoviței două fierării/forje (*Hammerwerk*), pentru care a adus muncitori din Zips, și a crescut producția în Eisenau-Prisaca Dornei. Instalațiile din Russ pe Boul, Freudental și Eisenau erau alimentate cu fonta brută obținută la Iacobeni. Ca urmare, producția de bare de fier și fier forjat a crescut de la 10 000 la 15 000 de chintale, însă valoarea

¹⁰ *Verwaltungs-Bericht der k. k. Berghauptmannschaft zu Lemberg für das Herzogthum Bukowina*, în „Die Verwaltungs-Berichte der k. k. Berghauptmannschaft über Verhältnisse und Ergebnisse des Österreichischen Bergbaues im Verwaltungsjahre 1858”, Herausgegeben von dem k. k. Finanzministerium, Wien, aus der Kaiserl. Königl. Hof- und Staatsdruckerei, 1859, p. 306.

¹¹ *Ibidem*, p. 305.

acesteia a rămas totuși la un nivel modest, de abia 10 000 de guldeni/lorini pe an¹². În anul 1841, instalațiile din cele trei centre produceau următoarele cantități de bare de fier: 5 218 chintale în Eisenau, 3 599 chintale în Freudental și 615 chintale în Russ pe Boul¹³. Costurile de producție mari erau determinate de vechile fabrici de fier – Vincenz Manz nu a făcut investiții în vederea îmbunătățirii procesului metalurgic în producția de fier și construirea de laminoare, instalațiile sale erau dotate cu coșuri/furnale de modă veche, cu un punct de ardere ridicat și un consum mare de cărbune – și, după cum se știe, de calitatea mai redusă a minereurilor de fier din Bucovina.

În timp, problemele existente de mai înainte au devenit tot mai mari, în special dificultățile întâmpinate în transportul produselor și calitatea slabă a minereurilor. Prelucrarea minereului de fier de la Iacobeni, pentru a cărui topire se folosea cărbunele, era un proces dificil și costisitor iar produsele – fierul și fonta – erau greu de vândut, deoarece nu puteau concura cu cele de calitate mai bună, care veneau în Bucovina din Witkowitz și Teschen.

Produsele fabricilor de fier din Bucovina erau exportate în Transilvania și, în cea mai mare parte, în Moldova, unde trebuiau să concureze cu fierul importat din Anglia, fier vândut la prețuri foarte mici. În această situație, fabricile de fier din Bucovina ar fi putut supraviețui concurenței numai acceptând ca produsele să fie plătite cu fructe și vin. Produse englezești din fier au fost importate chiar și în Bucovina. Cu toate că includeau taxe vamale, prețurile produselor englezești erau mai mici decât prețurile mărfurilor indigene¹⁴.

Timp de trei decenii după achiziționarea, în anul 1821, a zăcămintelor de calcopirită de pe Valea Moldovei, Vincenz Manz a obținut, din extracția cuprului, un profit anual între 30 000 și 80 000 de guldeni – de exemplu, în anul 1828 s-au obținut, în Pojorâta și Luisental, 19 656 kg de cupru –, bani cu care s-au extins operațiunile din Iacobeni și, după anul 1840, s-au acoperit pierderile înregistrate în exploatarea argintului și plumbului de la Cârlibaba-Mariensee¹⁵. Inițial, exploatarea minei „Sfânta Treime” s-a făcut cu două galerii de coastă săpate în partea superioară a zăcămintului de calcopirită compactă, apoi, prin eforturi deosebite, s-a înaintat și în adâncime, unde zăcămintul era bogat și putea fi exploatat cu eficiență.

Un alt zăcămint de calcopirită a fost cel de la Dealu Negru-Fundu Moldovei – descoperit de Johann Méhes în anul 1805 printr-o galerie de explorare –, foarte bogat, care „împreună cu cel de la Pojorâta, i-au adus lui Manz, de la 1830 până la 1854, un venit curat în mediu de 47 125 de florini anual, producând în medie pe an

¹² Faustin Krasuski, *Das Berg- und Hüttenwesen der Bukowina von seinen Anfängen bis zur Jetztzeit*, în „Czernowitzer Allgemeine Zeitung”, Czernowitz, nr. 1012, Mittwoch, den 29. Mai 1907, p. 4.

¹³ Teophil Bendella, *Die Bukowina im Königreiche Galizien*, Wien, 1845, Verlag Müller, p. 31.

¹⁴ *Verwaltungs-Bericht der k. k. Berghauptmannschaft...*, p. 306.

¹⁵ Oskar Hadbawnik, *Die Zipser in der Bukowina: Anfang, Aufbau und Ende ihres buchenländischen Bergbaues in den Nordkarpaten*, München, Landmannschaft der Buchenland-deutschen, 1992, p. 34.

107 520 kg de cupru. Producția maximă a fost în anul 1852 când a ajuns la 136 012 kg de cupru, cu un venit curat de 92 611 florini”¹⁶.

Până la mijlocul anilor 1850, extracția cuprului a scăzut constant. În anul 1855, operațiunile din Luisental au înregistrat o pierdere de 21 220 de guldeni, Administrația Manz a intrat într-un declin financiar, ceea ce a dus la falimentul întreprinderii.

Exploatarea plumbului și argintului, începută în anul 1797, la Cârlibaba-Mariensee, a cunoscut, între anii 1800 și 1820, o perioadă profitabilă deoarece exploatarea minereului se făcea ușor și conținuturile erau mari. După anul 1820, a urmat o perioadă de declin, determinată de scăderea cantității și calității minereurilor, astfel că, până prin anul 1840, rezultatele lucrărilor au alternat între profit și pierdere.

În anul 1830, cercetările efectuate în zona Fluturica au dus la descoperirea de noi rezerve de plumb și argint și s-a trecut cu exploatarea de la zăcământul vechi „Vincenz” – „alte Lager”, cum îl numeau minerii – la zăcământul nou, de dimensiuni mai mici, „Johanni” – „neue Lager”¹⁷.

Cârlibaba-Ludwigsdorf, Cârlibaba-Mariensee și Muntele Fluturica.
Sursa: *Die Bukowina. Eine allgemeine Heimatkunde...*, Czernowitz, 1899, p. 55.

Mai dificilă și mai nefericită, atât din punct de vedere minier cât și din punct de vedere financiar, a fost perioada 1841–1859, în care această exploatare, atât de productivă cândva – în anul 1828 se obțineau 658 de mărci de argint și 890 de chintale de plumb –, a înregistrat o pierdere de aproximativ 135 000 de guldeni¹⁸.

¹⁶ Epaminonda Prelici, *op. cit.*, p. 136.

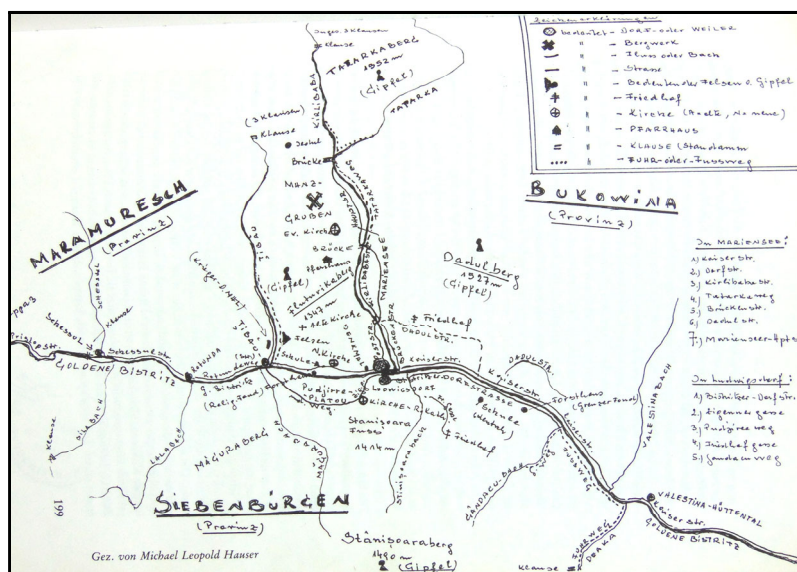
¹⁷ Bruno Walter, *Die Erzlagerstätten der südlichen Bukowina*, în „Jahrbuch der Kaiserlich-Königlichen Geologischen Reichsanstalt”, Wien, XXVI. Band, 1876, p. 391.

¹⁸ *Hauptbericht und Statistik über das Herzogthum Bukowina für die Periode vom Jahre 1862–1871*. Herausgegeben von der Bukowinaer Handels- und Gewerbekammer, Lemberg, Selbstverlag der Handelskammer, 1872, p. 204; Faustin Krasuski, *op. cit.*, p. 4.

Producția anuală maximă atinsă la exploatarea din Cârlibaba-Mariensee a fost de 110 000 kg de plumb și de 336 kg de argint¹⁹.

În cei 63 de ani de activitate întreruptă periodic, exploatarea de la Cârlibaba-Mariensee a furnizat un total de 10 000 kg de argint, 2 804 480 kg de plumb și litargă (oxid de plumb), în valoare totală de 1 362 000 de florini, cu un profit de 87 156 de florini²⁰.

Pierderile financiare suferite și constatarea, în urma unor prospecțiuni dificile, că nu mai există alte zăcăminte, în afara zăcămintului bogat din Muntele Fluturica – de unde, în anul 1857, s-a livrat ultimul minereu de argint –, au făcut ca, în anul 1860, exploatarea argintului și plumbului de la Cârlibaba-Mariensee să fie închisă și abandonată. Constrâns de situație și dezamăgit de rezultatele prospecțiunilor, Vincenz Manz s-a rezumat doar la exploatarea, prin două galerii, a zăcămintului de siderit cantonat în șisturile cristaline.

Harta localității Cârlibaba (Mariensee și Ludwigsdorf).

Sursa: Oskar Hadbawnik, *op. cit.*, p. 199.

În anul 1858, stabilimentele miniere și metalurgice ale lui Vincenz Manz însumau circa 100 de obiective, între care: trei furnale de topit fier la Iacobeni, două furnale de topit argint și plumb la Cârlibaba, opt furnale de topit și rafinat cupru la Pojorâta; 11 cuptoare de afânare a minereului de fier la Iacobeni, 10 cuptoare de afânare la Eisenau (Prisaca Dornei), 10 cuptoare la Freudental (lângă Vatra Moldoviței); o „uzină” de construcții de mașini în Iacobeni, o forjă pentru cuie diferite, șapte

¹⁹ Epaminonda Prelici, *op. cit.*, p. 136.

²⁰ Bruno Walter, *op. cit.*, p. 388.

ateliere pentru producerea ciocanelor, 10 ateliere pentru produs șpițuri, două lăcătușerii, 16 ateliere unde se fabricau grătare pentru reducerea minereurilor, cinci mori pentru pisat minereu etc.²¹. La acestea se adăugau magazii pentru mărfuri și provizii (opt), sedii pentru administrație (două), case pentru funcționari și pentru coloniști (867), școli (opt), biserici (cinci), farmacii (două), poduri (25), haituri (10), conducte de apă, drumuri²².

Topitoriile din Iacobenii foloseau minereul de mangan și de fier exploatat în: o galerie (*Ober Arschitza*/Arșița de Sus) și o carieră (*Johann Nepomuk*) la Iacobenii; o carieră (*Theresia*) la Dorna, pe Dealu Negru; patru galerii (*Vorder* și *Hinter Aurata*/Fața și Dosul Oratei, *Collaca*/Colacu, *Dreifaltigkeit*/Sfânta Treime) și trei cariere la Fundu Moldovei²³. Topitoria de cupru de la Pojorâta prelucra minereul exploatat prin șase galerii aflate în Pojorâta și Fundu Moldovei, iar cea de argint și plumb de la Cârlibaba minereul exploatat prin două galerii (*Knoblochstollen* și *Erbstollen*)²⁴.

După cum reiese din diverse informații statistice și zvonuri, presupus adevărate, la decăderea și falimentul întreprinderilor Manz au contribuit următorii factori:

1. Epuizarea zăcămintelor cu conținut bogat în substanțe minerale utile (fier, cupru, argint, plumb etc.).

În perioada 1925–1840, exploatarea de argint de la Cârlibaba-Mariensee abia reușea să-și acopere costurile. Din anul 1841 până la închiderea definitivă în anul 1859, Manz a făcut prospecțiuni nesistematice pentru care a cheltuit 135 000 de guldeni.

Din anul 1820 până în anul 1854, minele de cupru din Pojorâta și Luisental au realizat un venit net mediu de 50 000 de guldeni pe an. S-au exploatat zăcămintele cele mai bogate, fără să se facă prospecțiunile necesare descoperirii și exploatarea de noi zăcăminte. Drept urmare, în anul 1855 s-a epuizat zăcămintul și s-a înregistrat un deficit de 21 220 de guldeni. În anii care au urmat până în 1870, s-a înregistrat o pierdere totală de 185 000 de guldeni.

2. Utilizarea unor metodele învechite de administrare și exploatare, neadaptate la progresele timpului.

Vincenz Manz producea, în fabricile sale cu tehnologie învechită, bare de fier forjat într-o perioadă în care, în fabricile moderne din Vest, se fabricau produse laminate, de calitate mai bună.

Manz și-a scăzut prețul produselor sale până la nivelul costurilor de producție, însă nu a putut face față concurenței produselor venite din Vest.

²¹ Gavril Irimescu, *Din istoria mineritului în Bucovina*, în „Suceava”. Anuarul Muzeului Județean, vol. VIII, 1981, p. 272.

²² *Ibidem*.

²³ Pentru mai multe informații vezi Philipp Kremnitzki, *Die v. Manz'schen Eisensteinbergbaue in der Bukowina*, în „Verhandlungen der k. k. Geologischen Reichsanstalt”, Wien, 1868, p. 241–244.

²⁴ *Handbuch des Statthaltereigebietes in Galizien für das Jahr 1861*, Lemberg, aus der k. k. galiz. Aerial-Staats-Druckerei, 1861, p. 207.

3. Evenimentele sociale din țară.

În anul 1848, armata rusească, venită în sprijinul austrieșilor în înfruntarea cu revoluționarii maghiari, a staționat o perioadă mai îndelungată în Iacobeni. Ca bun patriot austriac, Vincenz Manz a întreținut cu alimente – destinate inițial hrănirii angajaților săi – armata rusească.

În timpul războiului Crimeii a scăzut și piața pentru produse din fier, iar Vincenz Manz a fost nevoit să oprească, pentru un an și jumătate, producția furnalelor. Totuși, în această perioadă Vincenz Manz a trebuit să-i hrănească pe muncitorii săi. Bătrânii obișnuiau să spună că anul 1848 a reprezentat începutul căderii lui Manz. Din acest an, Vincenz Manz a început să facă împrumuturi cu dobânzi mari. Nici după ce s-a împrumutat, în anul 1858, de la Fondul Bisericesc cu 525 000 de florini – echivalentul a 26 500 000 de coroane –, Vincenz Manz nu a putut redresa situația economică a întreprinderilor sale, astfel că s-a constituit un comitet al creditorilor, care a condus întreprinderea câțiva ani.

Anul 1861 pare să fi fost un an catastrofal pentru Vincenz Manz, deoarece lipsesc toate bilanțurile statistice ale anului. Manz a luat mai multe împrumuturi dar, după ce nu a mai putut să-și îndeplinească obligațiile de rambursare, a fost forțat să solicite, în anul 1862, un arbitraj juridic.

Manz a rămas dator cu suma de 19 009 guldeni, sumă ce reprezenta salariile neplătite celor 202 muncitori ai săi.

4. Luxul din familia lui Vincenz Manz.

Se spune că fiii săi, Vincenz jr., Anton și Josef, au fost jucători de cărți împătimiți și, prin urmare, au pierdut mulți bani²⁵.

Bătrânii satului Fundu Moldovei povesteau, după spusele bătrânilor lor, că Manz adunase mari bogății de pe urma mineritului bucovinean, „se scălda în bani” și ajunsese un om trufaș, care nu se mai gândea și la cei din jur. Inginerii care conduceau minele, văzând beneficiile mari pe care le dădeau acestea, ar fi cerut o mărire a salariilor de la 3 la 5 coroane aur pe lună. Vincenz Manz a obiectat că nu va plăti asemenea salarii, pe care le considera exagerate, și nu a acordat mărirea de salariu cerută. Atunci, inginerii austriești s-au sfătuit între dâșii și au îndrumat galeriile de extracție spre orizonturi neproductive astfel că, în curând, exploatarea a devenit deficitară. Intervenind și alte încercături financiare – Vincenz Manz deținea și alte afaceri mari pe la Viena –, după doi ani el a dat faliment, minele au fost închise și părăsite²⁶.

În 7 august 1855, Vincenz Manz, împreună cu fii săi, cu protopopul ortodox Ioan Kibicz, cu parohul din Candreni, parohul catolic și pastorul evanghelic, cu

²⁵ Oskar Hadbawnik, *op. cit.*, p. 67; Michael Leopold Hauser, *Das Manz'sche Silberbergwerk am Fuße des Fluturikaberges in Kirlibaba-Mariensee, links der Goldenen Bistritz*, în „Der Südost-deutsche”, Augsburg, nr. 2, 15.02.1989, p. 7.

²⁶ Victor Tufescu, *Pe Valea Moldovei. Priveliști și evocări*, București, Editura Științifică, 1970, p. 65–66.

Iraclie Porumbescu, l-au întâmpinat, în Iacobeni, pe arhiducele Carol Ludovic, guvernatorul civil și militar al Galiției, care a vizitat Bucovina între 5 și 9 august²⁷.

În anul 1858, Judecătoria Pricinilor Miniere din Cernăuți a numit o comisie de evaluare a tuturor întreprinderilor lui Vincenz Manz. Din comisie făceau parte consilierul guvernamental I. Rakwicz, comisarul minelor din Cacica, Friedrich Mialowicz și Iulius Kalita, proprietarul întreprinderii miniere din Bucșoaia. În februarie 1859, activul și pasivul firmei Manz au fost evaluate la 5 532 463 de florini, echivalentul a 311 947 780 de coroane²⁸.

În anul 1862 a fost inițiată procedura juridică de faliment, procedură care a durat aproape 10 ani, timp în care valoarea firmei a scăzut la o treime. Nu se găseau cumpărători pentru că zăcămintele de minereuri erau aproape epuizate.

Lipsa cumpărătorilor puneau guvernul – „angajat moralmente în susținerea consorțiului Manz cu orice preț, și mai ales pe cele cinci colonii de băieși nemți de la Iacobeni, Mariensee (Cârlibaba), Luisental (Pojorâta), Eisenau (Prisaca) și Freudental (Moldovița)”²⁹ – la grea încercare. Singura salvare pentru firma Manz rămăsese Fondul Bisericesc: „În încurcătura sa, guvernul își aduse aminte că exista doară în Bucovina un Fond Religios, care servise de repetite ori cu atâta succes la întărirea elementului străin în această țară. Dacă pe moșiile Fondului au putut găsi adăpost atâția coloniști nemți, de ce n-ar sări Fondul și în ajutorul lui Manz și al băieșilor nemți din sus-pomenitele colonii?”³⁰

Episcopul Eugenie Hacman a fost convins – după ce la început s-a opus tranzacției – de rentabilitatea întreprinderii și a consimțit la cumpărarea firmei Manz.

După 10 ani, perioadă în care minele au rămas neexploatate și prețul lor a scăzut de la 3 000 000 la 1 100 000 de coroane, în 16 decembrie 1869 stabilimentele miniere ale firmei Manz au fost cumpărate de Fondul Bisericesc cu suma de 600 000 de coroane.

În iulie 1865, în urma unei notificări privind preluarea forțată a uzinelor, notificare venită din partea administratorului desemnat în acest scop, Knitzberger, Vincenz Manz senior a participat la un protest, alături de muncitori. Bolnav de stomac și de ficat, boli agravate în mod constant de mari frământări și supărări, la care s-a adăugat și o pneumonie contractată în timpul protestului, bătrânul Vincenz Manz se stinge din viață după mai multe luni de suferință, în 10 iulie 1865, în Iacobeni³¹. Slujba de înmormântare a avut loc în biserica catolică din Iacobeni, în 11 iulie 1865³².

²⁷ Iraclie Porumbescu, *Bucovina*, în „Gazeta Transilvaniei”, Brașov, anul 64, 10 august 1855, p. 245. Karl Ludwig (Carol Ludvig) Joseph Maria al Austriei (30 iulie 1833 – 19 mai 1896) a fost fratele mai mic al împăratului Franz Iosif I și tatăl arhiducelui Franz Ferdinand al Austriei, a cărui asasinare a dus la izbucnirea Primului Război Mondial.

²⁸ Gavril Irimescu, *op. cit.*, p. 274.

²⁹ I. Nistor, *Istoria Fondului Bisericesc din Bucovina*, Cernăuți, Institutul de Arte Grafice și Editura „Glasul Bucovinei”, 1921, p. 51.

³⁰ *Ibidem*.

³¹ Oskar Hadbawnik, *op. cit.*, p. 69.

³² Cercetările noastre în cimitirul catolic din Iacobeni nu au dus la identificarea mormântului.

Registrul de decese din parohia catolică Iacobeni consemnează decesul lui Vincenz Manz von Mariensee, catolic, 65 de ani, în 10 iulie 1865, înmormântat în 11 iulie 1865. Cauza morții: *Hydrops*. Numele decedatului și starea: *Magnificus ac Nobilis Dominus Vincentius Manz de Mariensee, proprietarius bonarum ac operum montanarum Jakobeny, Kirlibaba, Pzoritta, Eisenau, posesor c. r. Ordines Leopoldi, mariatus der elicta Josepha nata Pohl*.

În anul 1869, familiei Manz, atât cât mai rămăsese din ea, i s-a pus la dispoziție o locuință în Cârlibaba, trebuind să se mute acolo. În casa din Mariensee-Cârlibaba au trăit, până în anii '90 ai secolului al XIX-lea, urmașii lui Vincenz Manz, care duceau o viață foarte modestă³³.

La 100 de ani de existență a uzinelor, în anul 1882, în baza unui ordin ministerial, toate furnalele – „Lisbet”, „Margaret” și „Josef” – din Iacobeni și Pojorâta, precum și fierăriile din Boul, Freudental și Ciotina au fost închise, iar mare parte dintre clădirile uzinelor au fost demolate³⁴.

Datorită meritelor sale în domeniul industriei extractive și de prelucrare a metalelor, Vincenz Manz von Mariensee a fost decorat cu Ordinul „Leopold”. În ciuda eșecului în afaceri, meritele lui Vincenz Manz von Mariensee privind dezvoltarea economică a Bucovinei rămân de necontestat.

* * *

Fiul cel mai mare al lui Vincenz Manz, Vinzenz Manz jr., care sprijinea și lucra pentru menținerea în activitate a uzinelor împreună cu tatăl său, a fost somat de un creditor din Cernăuți, în 19 februarie 1862, și amenințat că va fi denunțat la poliție ca un hoț de rând, dacă nu plătește imediat suma datorată. Manz junior i-a promis creditorului că va rezolva chestiunea până după-amiază. A mers în camera sa de la Hotelul „Moldavie” și, conștient de situația dificilă în care se afla, s-a sinucis.

Ziarul „Bukowina Zeitung”, nr. 18, din 20 februarie 1862, insera, în pagina 3, următorul anunț: „Suntem afectați de teribila veste că Vinzenz Manz cavalier de Mariensee (junior), care se afla de câteva zile la Cernăuți, s-a împușcat în camera sa din Hotelul «Moldavie»”³⁵.

Același ziar, nr. 20, din 25 februarie 1862, publica, la rubrica *Bukowina*: „Cernăuți, 23 februarie 1862. Scrisori sosite din sudul muntos al Bucovinei ne descriu în cuvinte emoționante reacțiile provocate în zonă de aflarea veștii nefericitului sfârșit al lui Vinzenz Manz jr. cavalier de Mariensee, înmormântat în urmă cu câteva zile la Cernăuți. Numai tristul zvon ce a precedat știrea despre acest

³³ Michael Leopold Hauser, *op. cit.*, p. 7.

³⁴ Oskar Hadbawnik, *op. cit.*, p. 69.

³⁵ În original: „So eben trifft die entsetzliche Nachricht bei uns ein, daß sich Vinzenz Manz, Ritter von Mariensee (junior), welcher vor wenigen Tagen in Czernowitz anlangte, in seinem Zimmer im Hotel Moldavie erschossen hat”.

nefericit eveniment, ce s-a răspândit mai întâi în regiunea Câmpulungului, a semănat groază și uimire în rândul locuitorilor. Reacția a avut o intensitate de nedescris atunci când vestea că «Vinzenc Manz a murit» a devenit o certitudine și a fost asemeni unui tunet ce se rostogolea peste văile Moldovei și Bistriței. Din munți și din văi oamenii se îndreptau, în grupuri, spre localitățile mai mari pentru a se convinge de această nenorocire. Când primeau confirmarea, aerul se umplea de bocete și țipete, întrerupte de suspine dureroase și de priviri deznădăjduite. Prin moartea lui, 6 000 de oameni au pierdut nu doar un frate, ci și pe cel mai iubit și bun prieten și sfetnic³⁶.

Într-o scrisoare primită de la un binevoitor din Câmpulung se spuneau, printre altele: „Participarea întregii populații la această nefericire nu are limite. Am văzut mai mulți funcționari ai minelor care mergeau suspinând pe stradă. Oamenii se adunau în grupuri; tuturor le curgeau lacrimi pe obraz și toți mai sperau, totuși, ca îngrozitoarea veste să nu fie adevărată. Birourile s-au închis și s-a decretat oficial starea de doliu. Bărbați și femei, tineri și bătrâni, funcționari, mineri, țărani toți au fost cutremurați de această veste. Tristețea și durerea față de pierderea acestui om curajos, cu spirit de sacrificiu și extrem de altruist, care nu avea un singur dușman în toată Bucovina, este atât de mare, cum n-a mai fost alta până acum³⁷”.

După decesul lui Vincenz Manz junior au început procedurile de recuperare a datoriilor acestuia. În ziarele cernăuțene au fost publicate o serie de anunțuri referitoare la această acțiune de recuperare.

³⁶ În original: „Briefe aus dem südlichen Gebirge schildern uns mit ergreifenden Zügen die Scenen, welche die Nachricht von dem unglücklichen Ende des, vor wenigen Tagen in Czernowitz beerdigten Vinzenz Manz Ritter von Mariensee (junior) dort hervorrief. Schon das dunkle Gerücht, welches der bestimmten Nachricht von dem Unglücke vorangehend, sich zuerst in der Gegend von Kimpolung verbreitete, goß Schrecken und Entsetzen in die Gemüther der Bergbewohner. Aber unbeschreiblich gestaltete sich erst der Eindruck, als das Gerücht zur Gewißheit wurde, und die entsetzliche Botschaft «Vinzenc Manz ist todt», wie ein Donnerschlag durch die Thäler der Moldawa und Bistritz rollte. Von den Bergen und aus den Schluchten eilten die Leute in Schaaren nach den größeren Ortschaften, um das Unglaubliche zu vernehmen: und wenn sie die Bestätigung des Unglücks erhalten hatten, so erfüllten die Luft Klagen und Wehgeschrei, unterbrochen durch herzbrechendes Schluchzen, und durch Blicke stummer Verzweiflung. Nahezu 6000 Menschen verlieren in dem Verblichenen nicht nur ihren Brodherrn, sondern auch den liebeichsten, gütigsten Freund und Rathgeber”.

³⁷ „Bukowina Zeitung”, Czernowitz, I, nr. 20, 25. Februar 1862, p. 3. În original: „Die Theilnahme der ganzen Bevölkerung an diesem Unglücke ist eine unbegrenzte. Ich sah mehrere Bergwerksbeamte, welche schluchzend auf der Straße gingen. Gruppenweise blieben die Menschen stehen; allen rollten Thränen über die Wangen, und alle hofften noch immer, es werde vielleicht die entsetzliche Kunde sich als falsch ausweisen. In den öffentlichen Aemtern ist förmlich ein Geschäftsstillstand eingetreten. Männer und Frauen, Jung und Alt, Bürger, Bergleute, Bauern – alle – Alle sind von dieser Nachricht auf das Tiefste erschüttert worden. Die Trauer und der Schmerz um den Verlust dieses braven, aufopfernden und streng uneigennütigen Mannes, der nicht Einen persönlichen Feind in der Bukowina zählte, ist so allgemein, daß ihresgleichen noch gar nicht da gewesen”.

Moratoriu³⁸

Vincenz Manz von Mariensee

Nr. 4 029. Domnii creditorii ai proprietarului de uzine și mine Vincenz Manz v. Mariensee din Iacobeni sunt chemați să facă cunoscute solicitările legale în fața notarului autorizat cezaro-crăiesc până cel târziu la 25 octombrie a. c., în caz contrar, în situația evaluării averii curente, pot fi excluși de la tratative, cu atât mai mult cu cât cererile lor nu sunt acoperite de dreptul de ipotecă.

Cernăuți, 20 septembrie 1862

Maximilian Miller, notar c. c.

Convocarea creditorilor în problema succesiunii
lui Vincenz Manz von Mariensee junior³⁹

Din partea Oficiului Districtual c. c. din Cernăuți, în calitate de Tribunal (autoritate juridică), cei care, ca și creditorii, au pretenții asupra moștenirii lui Vincenz Manz von Mariensee junior, decedat la 19 februarie 1862, fără testament, sunt rugați să înregistreze cererile lor la acest Oficiu, în vederea analizării lor, și să se prezinte la data de 3 decembrie 1862, la ora 8 dimineața, sau să depună cererile în scris până atunci.

Creditorii convocați prin acest edict, care nu se vor prezenta până la data anunțată, nu mai pot avea nicio pretenție asupra moștenirii menționate, dacă prin achitarea datoriilor anunțate aceasta a fost deja epuizată. Lor li se mai poate acorda doar dreptul de ipotecă.

³⁸ „Bukowina”, Czernowitz, I. Jahrgang, nr. 108, 26. September 1862, p. 4; nr. 109/28. September și nr. 110/1. October 1862, p. 4. În original: „Vergleichsverfahren. Vincenz Manz von Mariensee. nr. 4029. Die Herrn Gläubiger des Berg- und Hütteneigenthümers Herrn Vincenz Manz v. Mariensee in Iakobeny werden hiemit aufgefordert, ihre aus was immer für einem Rechtsgrunde herrührenden Forderungen bei dem gefertigten k. k. Notar bis längstens 25. Oktober l. J. so gewiß ersichtlich anzumelden, widrigens sie im Falle des Zustandekommens eines Vergleiches von der Befriedigung aus allem der Vergleichsverhandlung unterliegenden Vermögen, insofern ihre Forderungen nicht mit einem Pfandrechte bedeckt sind, ausgeschlossen werden würden. Czernowitz den 20. September 1862. Maximilian Miller, k. k. Notar”.

³⁹ „Bukowina”, Czernowitz, I. Jahrgang, nr. 120, 24. Oktober 1862, p. 4. Anunțul apare și în nr. 121/26 oct., p. 4, nr. 122/29 oct., p. 4. În original: „Konvokationen. Einberufung der Verlassenschafts Gläubiger des Vincenz Manz von Mariensee junior. Von dem k. k. Dornaer Bezirksamte als Gericht werden Diejenigen, welche als Gläubiger an die Verlassenschaft des am 18. Februar 1862 ohne Testament verstorbenen Vincenz Manz v. Mariensee junior eine Forderung zu stellen, aufgefordert, bei diesem Gerichte zur Anmeldung und Dorthuung ihrer Ansprüche am 3. Dezember 1862 um 8 Uhr Früh zu erscheinen, oder bis dahin ihr Gesuch schriftlich zu überreichen. Den in den vorstehenden Edikte einberufenen Gläubigern, welche sich binnen der obigen zur Anmeldung bestimmten Frist nicht gemeldet haben, steht an die vorerwähnte Verlassenschaft, wenn sie durch die Bezahlung der angemeldeten Forderungen erschöpft würde, kein weiterer Anspruch zu, als insoferne ihnen ein Pfandrechte gebührt. K. k. Bezirksamt als Gericht. Dorna den 6. Oktober 1862”.

Oficiul Districtual c. c. cu drept juridic
Dorna, 6 octombrie 1862

Suplimentul literar al ziarului cernăuțean „Bukowina” – „Sonntagsblatt der Bukowina”⁴⁰ – găzduia, în una dintre paginile sale, o poezie dedicată lui Vinzenz Manz von Mariensee junior, poezie semnată Joh. H.

„*La mormântul lui Vinzenz Manz cavalier de Mariensee*. De jur împrejur,
zidul cimitirului/Toate suferințele au încetat/Și nu pătrund în locul trist,/Acolo
unde vântul adie suav,/Unde cel greu încercat zăbovește,/Cel pe care moartea prea
devreme l-a surprins.//Desprins cu iuteală de legăturile pământeste/Copleșit de atât
amar,/Duhul său s-a înălțat spre locul/Unde pacea nou creată/ Peste el s-a revărsat./
Unde celui dispărut de-acasă/Din tron ceresc liniștea îi este dată.//Doliul mut
revarsă lacrimi/Pe-a mormântului movilă,/Plânsul totuși trebuie să se stingă./
Trecă pe lângă noi durerea/Căci drumul său a fost în sus/Nu în jos, înspre cavou.//
Dormi ușor! În final tu pacea ai aflat/Și îți este bine,/Stingă-se plânsul care inima
ne-a îndurerat/Iar acum spre a ta odihnă,/Îți aducem ultimul salut!”⁴¹

ANEXĂ

Schematismul funcționarilor din sectorul minier și topitorii

Galiția și Lodomeria
Districtul montan Stanislau
Subdistrictul montan Cacica

În Bucovina
Minele și topitoriile domnului Vincenz Manz von Mariensee

Direcția din Iacobeni

Director Karl von Méhes.

Directori adjuncți: Thaddäus Seeling, administrator șef,
Christian Gottlieb Röder, contabil,
(un post este neocupat).

⁴⁰ „Sonntagsblatt der Bukowina”, Czernowitz, nr. 9, 2. März 1862, p. 72. În original: „*Am Grabe des Vinzenz Manz Ritter von Mariensee*. Ringsumher die Friedhofsmaurer/Alle Leiden bleiben stehen!/Dringen nicht zum Ort der Trauer,/Wo die Lüfte milder wehen,/Wo der schwer Geprüfte weilt,/Den zu früh der Tod ereilt.//Es entsloh den Erdenbanden/Rasch sein gramgebeugter Geist,/Floh empor, wo neuerstanden./Frieden über ihn sich geußt,/Wo dem Heimgeschwundenen schon/Ruhe naht vom Himmelsthron.//Stille trauer giebet Thränen/Auf den Grabeshügel hin,/Doch die Klage muß vertönen,/ unser Schmerz vorüberziehen./Nicht zur Grust hinab, - hinan/Aufwärts ging ja seine Bahn.//Schlummere sanft! Du hast errungen/Endlich Ruhr, Dir ist wohl!/Unsere Klage sei verflungen,/Die das Herz uns mächtig schwoll;/Und jetzt rufen Deiner Ruhe,/Wir die letzten Grüße zu!”

⁴¹ Traducere din limba germană de Eduard Mohr.

Funcționar Joseph Emanuel Ganshofen.

Contabilitatea în Iacobeni

Contabil Christian Gottlieb Röder, și director adjunct ca mai sus.

Oficiul de facturare – neocupat.

Registrator/copist Anton Ruzicka.

Casierie în Iacobeni

Casier Johann Kalluschay.

Magazin în Iacobeni

Magazioner Adalbert Mikolaiewski, și contabil șef al comerțului cu băuturi alcoolice.

Medicul minelor

Lorenz Leitner, doctor în medicină.

Administrația fabricii de fier din Iacobeni

Administrator șef Thaddäus Seeling, director adjunct. Controlor Karl Vogl. Contabil Friedrich Kalluschay. Funcționar Joseph Pokorny. Mastru topitor și turnător Wenzel Kulhanek. Mastru topitor Joseph Schliz. Șef de mină Johann Stork. Funcționari silvici Karl Krämer și Samuel Henel.

Administrația minelor de cupru și topitoriei din Pojorâta

Administrator al minelor și fabricilor, director adjunct – post neocupat. Controlor Johann Weiss. Responsabil cu aprovizionarea și verificator al produselor Jakob Csuk. Funcționari Georg von Méhes și Ludwig Hannel. Șef de mină Johann Eder. Funcționar silvic Franz Kutta.

Administrația minelor de argint și plumb și topitoriilor din Cârlibaba

Administrator Karl von Ketskes. Funcționar – neocupat. Controlor Wilhelm Ruziczka. Șef de mină Jakob Kremnicki.

Administrația minelor și forjelor din Eisenau, Russ pe Boul și Freudental

Administrator Franz Seeling. Registrator al unității de forjare Anton Weiss. Controlor oficial Karl Wikeli.

Personal sanitar

Medic de plasă – neocupat. Medic de mină Georg Bresztowszki, în Iacobeni, și Karl Finger, în Pojorâta.

Clerul

Paroh Johann Kumpost, în Iacobeni, și Joseph Postulka, în Pojorâta.

Personal didactic

Învățători catolici: Bartholomeu Bretner, în Pojorâta; Georg Prellich, în Luisental; Anton Palm, în Cârlibaba și Jakob Leiser, în Eisenau (postul de învățător în Iacobeni – neocupat). Învățător evanghelic Christian Leiser, candidat în teologie.

Fabrici de fier

În Bucșoia, forjă. Proprietar Julius Kalita. Responsabil cu aprovizionarea Friedrich Böhm.

În Lăpușna, mină, topitorie și forjă. Proprietar Georg Edler von Wasilko. Administratorul fabricilor Karl Mossany. Șef de mină – post neocupat.

În Mihova, mină, topitorie și forjă. Proprietar Konstantin Edler von Wasilko.

În Stulpicani, mină și topitorie. Proprietar Karl Kalita. Contabil șef Franz Bachstein. Mastru topitor Karl Politsek. Șeful funcționarilor Johann Mrawencsics. Capelan Eleuther Cornet. Învățător Anton Lamasch.

Sursa: „Allgemeiner montanistischer Schematismus des österreichischen Kaiserthums für das Jahr 1841”, Herausgegeben von Johann Baptist Kraus; Vierter Jahrgang, Wien 1841, Gedruckt bei Ferdinand Ullrich, p. 171–172.